

میخواید نگم؟!

بگم یعنی؟! باشه

من اصلاً نمیتونم با "شعار و کلیشه" و اینها رفیق بشم! مثلاً نمیتونم بگم در هر شرایطی مدافع تیم ملی کشورم هستم و در این شرایط بحرانی حمایت می‌کنم از تیم ملی کشورم!

خیر! من عاشق "ایرانم" و عاشق هر کسی که "ایران رو سربلند" میخواد نه هر کی که بازیکنه! بازیگره! مداحه! حجت الاسلامه! آیت اللهه! و... اینها همه اعتباره... من اینطوری تربیت شدم و بعدش هم خودم رو همونطوری تربیت کردم که؛ نگاهم به وطنم "مام میهن" هست، قدیمیا خوب گفتن، نگاه به وطن، همان نگاه به "مادر" هست و چه بسا بالاتر...

معلومه اون بی اصل و نسبهایی که یه عمر شرارت کردن و رذالت و "همدیگه رو با فحش به مادر همدیگه" صدا کردن! "مام میهن" رو نمیفهمن! اون بازیکنی (نه همشون) که کنار انگلیسی ها که سرود کشورشون رو فریاد میزدن و میخوندن، سکوت میکنه و "سرود وطنش" رو نمیخونه! ایران رو سربلند نمیخواد پس حقش هست ذلیل و خوار بشه... فقط آه یک مادر شهید بسه براش چه برسه به یک ملت ایرانی و اصیل...

"ایران سربلند مظلوم" به قدری افتخارات داره که با "بازیکنای" تیم ملی عزت و ذلت پیدا نمیکنه...

گرچه با "بُغض" ولی "شاد" لذت بردم از تماشای بازی "ولز" که تماشاچیش کل بازی رو "سر پا" و "سرحال" تیمشون رو تشویق کردن

من قربون بغض اون هم و طنام که طاقت نداشتن به سرود کشورشون توهین بشه! ولی "شاد" باشید، ایران خیلی "عزیز و والاتر" از این حرف هاست